

The background of the cover is a lush green forest scene. A large tree trunk is on the right. Alice, a young girl with blonde hair in a blue dress with a white apron, stands in the center-left. The White Rabbit, wearing a red jacket and holding a pocket watch, is in the bottom right. A small banner with two children and a house is at the top. A butterfly is in the bottom left.

Alice în Țara Minunilor & Alice în Țara din Oglindă



CASA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VA RECOMANDA

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Repovestire după scrierile
lui Lewis Carroll

CUPRINS

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

CAPITOLUL 1

Alice coboară în vizuina iepurașului 9

CAPITOLUL 2

Balta de lacrimi 15

CAPITOLUL 3

O cursă în pas alergător 24

CAPITOLUL 4

Iepurașul îl trimite înăuntru pe micul Bill 31

CAPITOLUL 5

Povețele domnului Omidă 40

CAPITOLUL 6

Purcel și piper 46

CAPITOLUL 7

Petrecerea nebunilor 55

CAPITOLUL 8

Terenul de crochet al Reginei 65

CAPITOLUL 9

Cine-a furat tarteles? 73

CAPITOLUL 10

Alice depune mărturie 81

ALICE ÎN ȚARA DIN OGLINDĂ

CAPITOLUL 1

Casa din oglindă 89

CAPITOLUL 2

Grădina cu flori vii 97

CAPITOLUL 3

Gângăniile din oglindă 107

CAPITOLUL 4

Țiuci și Țiulă 115

CAPITOLUL 5

Marmeladă în orice altă zi 120

CAPITOLUL 6

Hop Dop 125

CAPITOLUL 7

Leul și Inorogul 137

CAPITOLUL 8

Marea artă a călăritului 147

CAPITOLUL 9

Regina Alice 153

CAPITOLUL 10

Cine pe cine a visat? 166

Tu ce părere ai?

Întrebări pentru discuții 168

Notă către părinți și educatori

de Arthur Pober, doctor în educație 171

CAPITOLUL 1

Alice coboară în vizuina iepurașului



Alice se plictisea de-a binelea șezând cu sora ei pe marginea râului. N-avea nimic de făcut. Tocmai se întreba dacă plăcerea de a împleni un șirag de margarete merita efortul de a se ridica și de a culege florile, când văzu un iepuraș îmbrăcat în vestă.

— Vai! Vai! Am să întârzii! se văită Iepurele Alb.

Lui Alice nu i se păru ciudat că iepurașul vorbea de unul singur. Dar i se păru neobișnuit faptul că scoase un ceas din buzunarul vestei. Nu mai văzuse un iepure care să aibă ceas, cu atât mai puțin un buzunar în care să-l țină.

Alice ardea de curiozitate. Înainte ca sora ei s-o poată opri, o luă la fugă pe urmele Iepurelui Alb. Acesta, ȋopăind, se făcu nevăzut într-o vizuină măricică, iar Alice sări după el.

Și începu să cadă. Nu se mai oprea din cădere.

Mai adânc, mai adânc, tot mai adânc. Oare n-avea să se mai oprească *niciodată*?

Neavând altceva de făcut, Alice începu să vorbească singură.

Dinah o să-mi simtă lipsa diseară, își zise. (Dinah era pisica lui Alice.) Dinah, draga mea, tare mi-aș fi dorit să fii cu mine! Deși mă tem că nu prea sunt șoareci pe-aici. Dar ai putea prinde un liliac. Iar un liliac seamănă cu un șoarece. Dar oare pisicile mănâncă lilieci?

O lua somnul. Căderea era prea lungă. Începu să îngâne:

Oare pisicile mănâncă lilieci? Oare pisicile mănâncă lilieci?

Și alteori:

Oare liliicii mănâncă pisici?

Nu știa răspunsul la niciuna dintre întrebări, așa că nu conta *cum* o spunea.

Și, dintr-odată... *buf!* Aterizase pe o grămadă de frunze uscate. Căderea în gol luase sfârșit.

Nu se lovise deloc. În față, îl zări pe iepuraș grăbindu-se de-a lungul unui hol lung. Alergă după el, dar îl pierdu după un colț.

De jur-împrejurul ei se aflau uși, dar toate erau încuiate. Alice se întristă. Bătuse atâta drum și îl pierduse pe iepuraș. Și, ce era și mai rău, acum era prinsă aici.

Dar observă o măsuță din sticlă. Pe ea se afla o cheiță de aur. Când se întoarse, zări o ușă tare mică, ce nu fusese acolo până atunci. Să fi avut vreo patruzeci de centimetri înălțime. Spre bucuria ei, cheița se potrivi perfect!

Ușa se deschise spre un coridor de mărirea unei găuri de șoarece. Alice se așează în genunchi ca să privească prin deschizătură. Văzu cea mai încântătoare grădină cu putință.

Jinduia să ajungă printre florile colorate din grădină, dar nici măcar capul nu i-ar fi trecut prin ușiță.

Degeaba, n-avea cum. Alice se întoarse la măsuță și puse cheia la loc. Acum, pe masă, apăruse o sticluță. Era sigură că nu fusese acolo mai înainte. Pe sticluță erau scrise cuvintele: „BEA-MĂ!”

Alice era cu mult prea înțeleaptă ca să bea dintr-o sticluță doar pentru că așa i se spunea. Știa că, întâi de toate, trebuia să se uite după însemnul „OTRAVĂ”.

Sticluța nu avea însă niciun însemn de felul acesta, așa că putea bea din ea. Asta și făcu, prin urmare.

Ce senzație ciudată! își zise Alice.

De bună seamă, ciudată. Alice se micșora. Într-o clipită, avu douăzeci și cinci de centimetri. Acum putea merge în grădină!

Dar, vai, biata Alice! Când se îndreptă spre ușiță, o găsi din nou încuiată. Iar când se duse

să ia cheița, se trezi că era cu mult prea micuță ca să ajungă s-o ia de pe masă.

Se așează pe jos și începu să plângă.

N-are niciun rost să plâng! își spuse Alice cu asprime.

Îi plăcea să pretindă că întrupează două ființe deodată. *Dar acum degeaba mă prefac că sunt cât doi, îi trecu prin minte. Abia de-a mai rămas din mine cât pentru o singură ființă!*

Chiar în clipa aceea, privirea îi căzu pe o cutiuță de sticlă care se afla sub masă. În ea găsi o prăjiturică mică, mică. Avea scrise cu stafide, pe deasupra, cuvintele: „MĂNÂNCĂ-MĂ!”

Prea bine, am s-o mănânc! își spuse Alice. *Dacă mă fac mai mare, pot ajunge până la cheie. Dacă mă fac și mai mică, mă pot strecura pe sub ușă. Oricum ar fi, voi ajunge în grădină!*

Alice luă o fărâmă. *Care dintre cele două?* se întrebă și fu cam surprinsă când văzu că rămăsese cum era. Asta se întâmplă de obicei când cineva mănâncă o prăjitură, însă Alice se